

Arrest

**nr. 41 756 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister belast met het Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister belast met het Migratie- en asielbeleid van 8 januari 2010 tot weigering van afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. ZAGHEDEN, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 juni 2009 bij het Belgisch consulaat-generaal te Shanghai een eerste visumaanvraag in om tot voorlopig verblijf te worden gemachtigd onder een visum type D. Verzoekster was in het bezit van een arbeidskaart type B met een geldigheidsduur van 31 maart 2009 tot 30 maart 2010.

1.2. Op 7 augustus 2009 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.1. vermelde aanvraag te weigeren. Tegen voormelde beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 18 november 2009 verwierp de Raad het beroep bij arrest nr. 34 345.

1.3. Op 19 oktober 2009 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D. Verzoekster legde hierbij opnieuw de in punt 1.1. vermelde arbeidskaart voor.

1.4. Op 6 januari 2010 weigerde de gemachtigde van de minister de afgifte van het visum type D. Deze beslissing werd betekend op 13 januari 2010.

Dit vormt thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Op 07/08/2009 werd de visumaanvraag van betrokkene op basis van arbeidskaart B RWB1048284 geweigerd. Betrokkene legt geen nieuwe documenten voor of geeft nieuwe relevante informatie om op dit moment een visum te verkrijgen. De weigering van 07/08/2009 wordt behouden: Betrokkene kan geen werkervaring in China voorleggen, tevens legt zij tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot haar arbeidskaart. Volgens betrokkene heeft zij het arbeidscontract niet zelf getekend, wat blijkt uit de vergelijking van de handtekening op het contract en op het visum-aanvraagformulier. De arbeidskaart is dus onder valse voorwendselen gekomen. Bovendien blijkt betrokkene niet goed op de hoogte te zijn van haar taken als ‘domestique Interene’, zij gaat naar België om voor de kinderen van het gezin te zorgen. Uit het interview op de ambassade blijkt dat betrokkene nog steeds geen idee heeft wat ze in België zal doen. Gezien de gegeven info kunnen wij niet overgaan tot afgifte van een D-visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoekster opwerpt *“La partie requérante demande que la procédure se déroule conformément à l'article 39/14 de la loi précitée concernant l'emploi des langues”*, merkt de Raad volledigheidshalve op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles, deel IV, p737*). Aangezien de bestreden beslissing werd getroffen in de Nederlandse taal, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

3.2. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar deze die thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

3.3. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148 037). Het belang waarvan de verzoekende

partij blijk dient te geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak in die zin dat de verzoekende partij op dat ogenblik moet aantonen dat zij nog een tastbaar voordeel kan halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing (cfr. RvS 13 januari 2004, nr. 127 068). Dit voordeel moet in principe meer zijn dan de genoegdoening verbonden met het onwettig horen verklaren van de bestreden beslissing (cfr. RvS 24 november 2005, nr. 151 701 en RvS 25 november 2004, nr. 137 640). Dit betekent ondermeer dat de beroepen onontvankelijk verklaard moeten worden wanneer zou blijken dat de verwerende partij in de aangebrachte aangelegenheid onmogelijk een beslissing kan treffen die gunstig is voor de verzoekende partij (cfr. RvS 19 december 2005, nr. 152 878). De Raad moet ambtshalve dat onderzoek voeren.

3.4. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij op 24 april 2009 in het bezit gesteld werd van een arbeidskaart B, met een geldigheidsduur van 31 maart 2009 tot 30 maart 2010. De Raad stelt aan de hand van het administratief dossier vast dat verzoekster op basis van deze arbeidskaart een tweede visumaanvraag indiende, nadat de eerste visumaanvraag geweigerd werd .

3.5. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster, die ervoor geopteerd heeft een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de bestreden beslissing, geen belang meer kan puren uit de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien ze niet meer beschikt over een geldige arbeidskaart die haar toelaat professionele bezigheden uit te oefenen in België. Verwerende partij kan geen visum uitreiken aan verzoekster op basis van een verstreken arbeidskaart.

3.6. Ter terechtzitting wordt niet aangetoond dat verzoekster ondertussen beschikt over een nieuwe arbeidskaart of vrijgesteld is van het bezit van een arbeidskaart.

Het beroep dient derhalve verworpen te worden aangezien verzoekster niet meer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA